

Από το πακέτο Ντελόρ στην ΟΝΕ

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στο ίδιο πολιτικό πλαίσιο, κατά την περίοδο 1985-1989 οι ελληνικές κυβερνήσεις ακολούθησαν μια πολιτική διαπραγμάτευσης με την ΕΟΚ που είχε ως κύριο σκοπό την ανάδειξη των ιδιαιτεροτήτων των λιγότερο αναπτυγμένων χωρών του ευρωπαϊκού Νότου. Τα ευνοϊκά αποτελέσματα ήρθαν λίγο αργότερα, όταν η ΕΟΚ με μια δέσμη μέτρων, (γνωστή ως

πακέτο Ντελόρ, από την πρώτη περίοδο, από το όνομα του τότε προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής) διπλασίασε τους πόρους που διέθετε στα μεσογειακά κράτη-μέλη της[1].

Στη δεύτερη, λοιπόν, περίοδο της συμμετοχής της, η πολιτική που προβάλλει η Ελλάδα στην Ε.Ε. χαρακτηρίζεται βαθμιαία από εντονότερες φιλο-ενοποιητικές θέσεις. Ιδιαίτερα από το 1988 και μετά, αρχίζει να υποστηρίζει το «ομοσπονδιακό» πρότυπο ενοποίησης καθώς και την ανάπτυξη κοινής πολιτικής σε νέους τομείς (παιδεία, υγεία, περιβάλλον), την ενίσχυση των υπερεθνικών θεσμών (Επιτροπή και Κοινοβούλιο) και την ανάπτυξη κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας από την Ένωση. Από την άλλη πλευρά όμως υπάρχουν ακόμη αντιφάσεις, τόσο στον οικονομικό τομέα, με την απόκλιση της χώρας από το μέσο «κοινοτικό» επίπεδο ανάπτυξης, όσο και στον πολιτικό, με το πρόβλημα της ονομασίας της πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας (πΓΔΜ) που εκτονώθηκε με την υπογραφή της ενδιάμεσης Συμφωνίας[2]. Για το τελευταίο χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι η χώρα αυτή προσπάθησε να καπηλευτεί μέρος της ιστορίας των Ελλήνων, παρουσιάζοντας ότι ο Μέγας Αλέξανδρος και ολόκληρη η δυναστεία του αλλά και η τότε περιοχή της Μακεδονίας, όπως και το σημερινό διαμέρισμα της Ελλάδας, Μακεδονία, δεν είναι ελληνικά αλλά ανήκουν στα στη συγκεκριμένη χώρα[3]. Κάτι φυσικά που δεν ευσταθεί, αφού οι κάτοικοι της συγκεκριμένης χώρας μπορούν ίσως να είναι Παίονες[4] αλλά ποτέ Μακεδόνες.

Πριν το 1988, το 1987, η Ελλάδα αρχίζει να αναδεικνύει ως κύριο πολιτικό στόχο τη διασφάλιση της προοπτικής ένταξης της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Για το σκοπό αυτό, υποστήριξε την κυβέρνηση της Λευκωσίας στην υποβολή από την τελευταία αίτησης για ένταξη, τον Ιούνιο του 1990. Με την ένταξη της Κύπρου, η Ελλάδα αποκτά έναν ισχυρό και αδελφικό σύμμαχο στην Ε.Ε.

Η Ελλάδα την περίοδο αυτή προετοιμάζεται για μπει στην ΟΝΕ, την Οικονομική Νομισματική Ένωση, δηλαδή στην προσπάθεια των χωρών της Ε.Ε. να έχουν κοινό νόμισμα. Οι προσπάθειες οι οποίες έγιναν ήταν μάλλον «πρωτόγνωρες» για την Ελλάδα, διότι χρειάστηκε συντονισμός και συνεργασία μεταξύ πολλών παραγόντων για να πληρωθούν τα κριτήρια ένταξης της χώρας στα στάδια της ΟΝΕ και στο τελικό, που ήταν η ένταξη στην ευρωζώνη. Το σημείο «εκκίνησης» της ελληνικής οικονομίας για την πλήρη ένταξη στην ΟΝΕ ήταν σαφώς δυσμενέστερο σε σχέση με εκείνο των άλλων χωρών-μελών της ΕΕ.

Ειδικότερα για τρεις βασικούς λόγους:

Α. Το δημόσιο χρέος ήταν πάνω από το 110% του ΑΕΠ (64% στις άλλες χώρες).

Β Το έλλειμμα του δημοσίου τομέα ήταν 13,8% του ΑΕΠ (6% στις άλλες χώρες).

Γ Ο πληθωρισμός ήταν 14,2% (4% στις άλλες χώρες-μέλη)[5].

Εν κατακλείδι, κατά την περίοδο 1989-1996 όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις συμμετείχαν στις διαπραγματεύσεις για την επεξεργασία της συνθήκης του Μάαστριχτ, εξασφάλισαν την παραχώρηση από την ΕΕ και την εφαρμογή στην Ελλάδα ειδικών προγραμμάτων με σκοπό την ανάπτυξη της χώρας (Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης - ΚΠΣ), προώθησαν τις διαδικασίες ένταξης της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση ως πλήρους μέλους και έλαβαν μέτρα προετοιμασίας της χώρας για την ένταξή της στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση (ΟΝΕ)[6].

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Ζ. Ντελόρ., Ο ρόλος της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 1994.

[2] «Η πορεία της Ελλάδας στην Ε.Ε», <http://www.mfa.gr/exoteriki-politiki/i-ellada-stin-ee/i-poreia-tis-elladas-stin-europaiki-enosi.html> (2013).

[3] Σ. Καργάκος, Η ελληνικότητα της Μακεδονίας: Ιστορική μελέτη- απάντηση στην παραϊστορία του Αμερικανού ιστορικού J. Bacid, έκδ. Ομάδα Πρωτοβουλίας για την προάσπιση του ονόματος της Μακεδονίας, Αθήνα 2006. Δ. Ευαγγελίδης, Αρχαία Μακεδονία: Εθνολογία, αρχαιολογία, ιστορία, Ινφογνώμων Εκδόσεις, Αθήνα 2012.

[4] «Η αρχαία Παιονία περιελάμβανε γεωγραφικά ένα μεγάλο τμήμα της ΠΓΔΜ, ένα μέρος του βόρειου τμήματος του αρχαίου Μακεδονικού βασιλείου και μια μικρή περιοχή της Δυτικής Βουλγαρίας. Ο ποταμός Αξιός σημάδεψε την εξέλιξη της περιοχής και το υδάτινο δυναμικό του ευνοεί την ανάπτυξη πλούσιων καλλιεργειών. Οι αρχαίοι Παίονες θεωρούνται ως ένα από τα μεγαλύτερα και ισχυρότερα φύλα των κεντρικών περιοχών της Χερσονήσου του Αίμου και αναφέρονται στα ιστορικά κείμενα του Ομήρου, του Ηροδότου, του Στράβωνα και του Θουκυδίδη. Σύμφωνα με τον Όμηρο, πρωτεύουσα της Παιονίας ήταν η πόλη Αμυδών, η οποία, γεωγραφικά, βρισκόταν πολύ κοντά στο σημερινό Αξιχώρι και οι Παίονες της Αμυδώνας συμμετείχαν στον Τρωικό πόλεμο. Ο λαός των Παίωνων αποτελούνταν από πολλές φυλές γνωστές με τα ονόματα Παίονες, Σιροπαίονες, Γρααίοι, Λαιαίοι, Παιόπλαι, Παναίοι. Τα όρια του βασιλείου της αρχαίας Παιονίας μεταβάλλονταν μέσα στους αιώνες λόγω των συχνών πολεμικών συρράξεων με τους γειτονικούς λαούς (Φρύγες, Θράκες, Ιλλυριοί, Πελασγοί), αλλά οι Παίονες ποτέ δεν εκτοπίστηκαν από την ευρύτερη κοιλάδα του Αξιού ποταμού. Η ανεξαρτησία τους υπό τον βασιλιά Άγη, διατηρήθηκε έως την εισβολή του Φιλίππου (355 π.Χ. - 354 π.Χ.), η οποία ήταν καθοριστική για την προσάρτηση τους στο αρχαίο Μακεδονικό βασίλειο. Συμμετείχαν στην εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου με μια μονάδα ελαφρά οπλισμένων ιππέων - ανιχνευτών. Πολέμησαν ηρωικά και με τον διοικητή τους, Αρίστων, συνέτριψαν ένα τμήμα

του περσικού ιππικού που προσπάθησε να ανακόψει την προέλαση του μακεδονικού στρατού από τον ποταμό Τίγρη, λίγες ημέρες πριν από τη μάχη των Γαυγαμήλων (331 π.Χ.). Μετά το θάνατο του Μ. Αλεξάνδρου οι Παίονες εκμεταλλεύτηκαν τις εμφύλιες συγκρούσεις που ακολούθησαν και απέκτησαν και πάλι την ανεξαρτησία τους μέχρι την υποταγή τους στο Λυσίμαχο (281 π.Χ.), έναν από τους διαδόχους του Μ. Αλεξάνδρου, ο οποίος έγινε βασιλιάς της Θράκης και της Μακεδονίας μέχρι το θάνατο του. Αργότερα η περιοχή της Παιονίας και της αρχαίας Μακεδονίας κατακτήθηκε από Γαλατικά φύλα (Κέλτες). Η Παιονία προσαρτήθηκε οριστικά στο βασίλειο της Μακεδονίας στα τέλη του δεύτερου μισού του 3ου αιώνα π.Χ. μέχρι την εισβολή των Ρωμαίων», *Η ένδοξη Παιονία*, <http://www.municipalityofpaionia.gr/paioniahistory> (2013)

[5] Δ. Σταμπόγλης, «Από τις τρεις υποτιμήσεις της δραχμής στο «σκληρό» ευρώ. «Αναδρομή» στις σχέσεις της Ελλάδας με τις χώρες της ευρωπαϊκής ενοποιητικής διαδικασίας», *ΤΟ ΒΗΜΑ*, 31/12/2006.

[6] Κ. Σβολόπουλος, «Η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας, 1974-1981», *Ιστορία του ελληνικού έθνους*, Εκδοτική Αθηνών, τόμ.16, σ. 347.

Το παρόν άρθρο αποτελεί τμήμα της εργασίας «Οι προοπτικές της Ελλάδας στην Ε.Ε.» της Δρ. Ειρήνης Αρτέμη, PhD, MA. που η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ θα δημοσιεύσει σε συνέχειες